

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

אוי-ואבוי לבזו "עצמאות": אף פעם לא
היו תלויים כל כך בעזרה שמקבלים
מאומות-העולם, כפי שהמצב עתה

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' תזריע-מצורע
הי' תהא שנת אראנו סגולות

שנמ

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לזכות
הו"ח ר' רפאל יואל וזוגתו מרת חי' רחל
ומשפחתם שיחיו
זימערמאן

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

"רבי אומר" ... / משיחת ש"פ תזריע-מצורע ה'תנש"א

7 זמן הגאולה

עקשנות מוזרה של יהודים ... / פרשת השבוע באור הגאולה

10 ענינים שהזמן גרמא

טוענים שיש להם "עצמאות" ... / קטעי שיחות הנוגעים לזמן הנוכחי

11 אג"ק - פרסום ראשון

שלשה אג"ק מכ"ק אד"ש מה"מ מתאריכים הסמוכים לימים אלה

13 יומן תש"מ - פרסום ראשון

חלק כ"ט מתוך יומן תש"מ / מש"ק פ' תזו"מ - עד ש"פ אחר"ק

14 כתי"ק - פרסום ראשון

"אראנו סגולות" / הגהת הרבי על ר"ד מביקורו של האדמו"ר רפמ"א מגור זצוק"ל

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

ללימוד התורה - "אין מים אלא תורה", אזי היכן שישנה סגולה הקשורה לאכילה או לשתיה, הרי שבגשמיות כאן למטה היא אינה מועילה מצד קלקול העולם. משא"כ ברוחניות - והוא העיקר*).

(* להעיר - כשבהמ"ק הי' קיים מביא קרבן ונתכפר לו ונרפא, כשמפני חטאינו נשתנה העולם (כי חרב ביהמ"ק כו') אין הקרבת קרבן מועילה (ואדרבא), כ"א הרוחניות שבהקרבה, תפלות תשובה וכו'.

עד"ו אויך אין די סבולות אזא זיי זיינען טאקע כסל געווארן, כמה דכרים אפורים - כנוגע צו חולי כפשוטו בגשמיות און די סבולה כפשוטו, כגשמיות,

כנוגע אכער צו דער סיבה החולי וואס דאס איז אן ענין רוחני - אזוי ווי יעדער ענין פון אן אידן עאכו"כ היפך בכריאות הגוף איז פארכונדן מיט היפך כריאות הנשמה - איז אז ער וועט טאן די סבולה ברוחניות וועט דאס איצטער אויך העלפן.

און די נפק"ם כפועל: אכילה ברוחניות זאגט די גמרא במה קה"ר פ"ח, פ"ז ובעץ & יוסף שם) אז דאס ביים אויף קיום המצוות, און שהי' ברוחניות ביים אויף לימוד התורה - אין מים אלא תורה", איז וואו ס'איז דא א סבולה וואס ס'איז פארכונדן מיט אכילה אדער מיט שהי', איז כגשמיות דא למטה אין די וועלט קאלע געווארן - העלפט דאס ניט. משא"כ ברוחניות הוא ה'ענין.

הוא ה'ענין

ה'ענין ב'גמרא' מי' גי"ק צויה פנין ונמכר או ונפ"ה, כשאני הענין און נשבע געוואן (פ' חנוך קה"ק) ב'אין אין הענין גי"ק געוואן (מחשבות) הי"ה ה'ענין און געגאנגען, ו'אין געוואן וס'.

בידך להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלימה!
פרטים בטלפונים: ארצות הברית - 778-6670 (718). ארץ הקודש - 873-0823 (04)

"אראנו סגולות"

בהכנסנו לחודש אייר - ר"ת "אני ה' רופאך", מובא בזה צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ר"ד מדבריו בעת ביקורו של האדמו"ר פנחס מנחם אלתר מגור זצוק"ל (בעת שכהן כראש ישיבת "שפת אמת") - יום א', ד' אייר ה'תשמ"ג

להבנת הענין המובא בצילום הבאנו מס' נקודות קצרות מהנושא המדובר

(היחידות נדפסה בתרגום ללה"ק בספר "בצל החכמה" ע' 185 ואילך. וכן נערך על-פי' לקוט שי"ל לחג השבועות (תשמ"ג) ונדפס בלקו"ש חכ"ג ע' 33 ואילך. פרטים נוספים על יחידות זו ועל הגהתה [דבר נדיר כשלעצמו באותם ימים] נדפסו ב"בית משיח" גליון 79 ע' 26)

להלן הצילום בתרגום חפשי ללה"ק (הכתי"ק בא בהדגשה):

דובר ע"ד אריכות הרמב"ם בהל' דעות אודות ההנהגה בעניני אכילה ושתי' שמביאה לרפואה, וכן ע"ד הסגולות שמובאים בתושבע"פ (במס' שבת ועוד) - האם מועילים בימינו כש'נשתנו הטבעים".

והקשה כ"ק אד"ש מה"מ, איך מסתדר הענין ד'נשתנו הטבעים" עם הכלל ד"התורה הזאת לא תהא מוחלפת"? וביאר, שאמנם "נשתנו הטבעים" כאן למטה (ולכן בטלה הסגולה) אך אין זה מכריח שהטבע למעלה ישתנה. וכשם שחולי גשמי קשור בחולי רוחני, כך גם הסגולות יש בהם ב' ענינים: כפי שבאים בגשמיות וכפי שהם ברוחניות.

ובקשר לזה בא הקטע שלפנינו (בתרגום חפשי ללה"ק):

עד"ז גם בסגולות אלו שאמנם נתבטלו, אך במה דברים אמורים - בנוגע לחולי כפשיטו בגשמיות והסגולה כפשוטה בגשמיות,

אבל בנוגע לסיבת החולי, שהיא ענין רוחני - ככלל ענין של יהודי, עאכו"כ היפך בריאות הגוף שקשור עם היפך בריאות הנשמה - אזי כאשר הוא יעשה את הסגולה ברוחניות זה יועיל גם עתה.

והנפקא-מינה בפועל: הגמ' אומרת (ראה ברכות נז, סע"א. וראה קה"ר פ"ב, כד. וש"נ. ובעץ יוסף שם פ"ח, טז) שאכילה ברוחניות הכוונה לקיום המצוות, ושתי' ברוחניות הכוונה

"רבי אומר"...

"איזו היא דרך ישרה שיבוא לו האדם"? • ההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש • ועל של פועל באתי - ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום • כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד - על כאו"א מישראל להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה • קטעים משיחת ש"פ תזריע-מצורע ה'תנש"א - מוגה

של בית רבי"), שעם היותו בתכלית השלימות, סובל וכואב תחלואי הגלות . .

ותוכן מאמרו - "רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבוא לו האדם": "האדם" - קאי על "אדם" הזה (ש"הוא במדרגה גדולה . . שלימו דכולא") כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים . . רק פסולת שבסוף לבושו עדיין לא נתברר כו" מצד ענין הגלות - כמו רבי; ובדורנו זה - דור האחרון של הגלות, עקבתא דמשיחא, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה שהיו צריכים להעשות במשך זמן הגלות - י"ל שכל בני"הם בדרגא זו.

והשאלה היא: כיון שכבר נסתיימו מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" - מהי ה"דרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבוא לו האדם (כללות בני"ה) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח⁴?

והמענה לזה - "כל שהיא תפארת לעושי'

. . "רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבוא לו האדם כל שהיא תפארת לעושי' ותפארת לו מן האדם":

ובהקדם הדיוקים במשנה זו - ומהם¹: (א) "איזו היא דרך ישרה" - הרי מקרא מלא דיבר הכתוב² "ישרים דרכי ה'", (ב) "שיבור (לו) האדם" - "אדם" דייקא, ש"אדם הוא במדרגה גדולה . . שלימו דכולא" . . (ג) הקשר לבעל המאמר - "רבי אומר" - רבינו הקדוש, ולא בשמו ("רבי יהודה הנשיא", כפי שנזכר תיכף במשנה שלאח"ז), אלא בתואר "רבי".

ויש לומר הביאור בזה - בהמשך להאמור לעיל בנוגע להתגלות וביאת המשיח:

רבי (רבינו הקדוש) - עליו נאמר (בזמנו) "אם משיח מאותן שחיון עכשיו ודאי היינו רבינו הקדוש, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה", דאף שהי' "חסיד גמור", שגמר עבודתו³, אעפ"כ הי' סובל תחלואים, תחלואי הגלות, כמו משיח (ששמו "חיוורא דבי רבי", מצורע

(3) ע"ד הפירוש ב"צדיק גמור" - "מלשון כלי שנגמר מלאכתו" (לקו"ת דרושי סוכות פא, א).

(4) ומתחיל מהתגלות וביאת המשיח שבכאו"א

(1) בהבא לקמן - ראה גם סה"ש תש"נ ח"ב ע' 420 ואילך. ועוד.

(2) הושע יד, יו"ד.

ותפארת לו מן האדם:

"תפארת" – קאי על התורה ("תפארת זו מתן תורה"), שמצד גודל מעלתה בכחה לחבר ב' התנועות דצוא (קירוב ודיבקות להקב"ה, "תפארת לעושי") ושוב (המשכה למטה, "תפארת לו מן האדם"), שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו בכלים. . . שעי"ז מתגלה ענינה האמיתי של הגלות (אורות עליונים), באופן שמושלל ענין הגלות כפשוטו, גאולה שאין אחרי גלות. . .

ויש להוסיף בביאור הטעם שהתורה (תפארת) היא "דרך ישרה" להתגלות והבאת המשיח – ע"פ הידוע⁵ שבמשיח צדקנו ישנם ב' ענינים: מלך (המלך המשיח) ורב (שילמד תורה את כל העם), והחילוק שביניהם, שענין ה"מלך" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן מקיף שנעשית ע"י הביטול דקבלת עול מלכותו, וענין ה"רב" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן פנימי שנעשית ע"י לימוד התורה עד שחשיב "כאלו ילדו"⁶, ויש לומר, שצירוף שניהם (מלך ורב, מקיף ופנימי) יחדיו מורה שגם האורות עליונים שלמעלה מהתלבשות בכלים ("כ"א באופן מקיף בלבד) נמשכים ומתגלים בכלים (באופן פנימי), בכח התורה ("תפארת").

. . . וביאור ה"דרך ישרה" להתגלות וביאת המשיח ע"י "מלכות שבתפארת" – בנוגע

למעשה בפועל:

ובהקדמה – שכיון שמשיח צדקנו עומד לבוא תיכף ומיד, אבל עדיין לא בא בפועל, שלכן דרושה ההשתדלות האחרונה ("סוף לבושיר") של כאו"א מישראל להביא את המשיח, צריכה להיות הפעולה (לא ע"י מלכות בטהרתה, ענינו של מלך המשיח עצמו, אלא) ע"י "מלכות שבתפארת", כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת), כאמור לעיל. . . שעי"ז התורה (ענינו של משיח בתור "רב") נמשכים ומתגלים האורות עליונים דהגאולה (ענינו של משיח בתור "מלך") באופן פנימי.

ובפשטות: "תפארת" – הו"ע לימוד התורה, ו"מלכות שבתפארת" – הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות⁷,

- בתורה שבכתב (ובפרט "בדברי הנביאים . . . שכל הספרים מלאים בדבר זה"⁸) ובתורה שבעל פה, בגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין ובסוף מסכת סוטה⁹) ובמדרשים, וגם – ובמיוחד – בפנימיות התורה, החל מספר הזהר (ש"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון בי' מן גלותא ברחמים"¹⁰), ובפרט בתורת החסידות (שעי"ז הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא¹¹) בתורת רבותינו נשיאינו, ובפרט בתורתו (מאמרם

משיח, וכיו"ב.

(8) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ב.

(9) וע"פ האמור לעיל. . . שהגאולה באה ע"י התגלות ענינו האמיתי של הגלות – יומתק שסימני הגאולה הם בסוף (סיום וגמר) מסכת סוטה הקשורה עם הגלות.

(10) זח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונת' באה"ק רסכ"ו.

(11) אה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

(12) ישעי' נא, ד. ויק"ד פי"ג, ג.

לפניכם פרק כ"ט מ"יומן תש"מ" מש"פ תז"מ – עד ש"פ אחו"ק

היומן החל בגליון שכט ובעז"ה ימשיך להופיע כאן (כמעט) מידי שבוע

[ותודתנו נתונה לארכיון "ועד שיחות קודש" אשר הואיל לפרסם יומן זה ע"ג גליוננו. היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תש"מ]

נערך ע"י מערכת "יהי המלך" – ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

יש"ע ק"ק טו"א ג' א"י: היום לא התקיימה התוועדות. בשעה 2:40 הלך כ"ק אד"ש לביתו וחזר בשעה 5:50. כשכנס ל-770 שאל את הרב"ק על זמן תפלת מנחה.

לאחר תפלת ערבית נכנס לגי"ע התחתון פרופי י. ברנובר ושהה שם כ-50 ד'. . .

יש"ע ק"ק ג' א"י: לאחר תפלת מנחה ברך כ"ק אד"ש נוסעים בנסיעה טובה. אח"כ אמר להרלי"ג לקרוא לפרופי י. ברנובר, ונכנס הנ"ל לגי"ע הת' למשך מס' דקות.

הערב יצאה הוראה מכ"ק אד"ש לארגן בארה"ב 120 תהלוכות ("פאראדג") בל"ג בעומר ונתן 120 דולר עבור זה, ובשאר המדינות הורה לארגן 30 תהלוכות ומסר 30 דולר עבור כל מדינה, ובמדינה שלא יוכלו לארגן 30 תהלוכות יעשו לכל-הפחות מסיבות, וכן נתן כ"ק אד"ש 300 דולר עבור התהלוכה הגדולה שתערך על-יד 770.

יש"ע ק"ק טו"א ג' א"י: בסיום קריאת התורה לאחר הקדיש, ניגש לכ"ק אד"ש אדם שהגיע בימים אלו מרוסי ובידו מכתב. לאחר שברך ברכת הגומל אמר לכ"ק אד"ש שהגיע לפני שבת מטשקנט וכתב מכתב קצר לכ"ק אד"ש וברצונו לדבר עמו באריכות, כ"ק אד"ש ענה לו שלא יוכל לקבלו כעת ולקח את המכתב. הנ"ל ביקש שוב והפציר לדבר עם כ"ק אד"ש באריכות, וענה לו כ"ק אד"ש שיכתוב מכתב ארוך, וברכו שיצליח בהסתדרותו כאן.

(* עריכת היומן נעשתה ע"פ מס' יומנים של אנ"ש והת' אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" – 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים, ומטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי יבין".

ידבורים ונקודות קצרות משיחותיו של כ"ק אד"ש המובאים ביומן תורגמו בדרך-כלל ללה"ק, ולהבנת הדברים יש לעיין בשיחה עצמה. ציון השעות ביומן לא נעשה תמיד במדויק אלא רק בערך. המו"ל.

האמור שם, ובאופן שאפילו רושם מזה לא נשאר, כי הרי זה כמה שנים שהנני מרבה בכתיבה וגם ע"י המבקרים כאן, שיודרו להרבות מספר המתיישבים בכפר הב"ד, ולא רק מאשכנזים אלא גם מספרדים, שמוכרח לרוז בנינים הפרטים ועאכו"כ בנינים הצבוריים, שמוכרח להרבות במספר תלמידים בהמוסדות שבכפר, ולכל לראש - שמוכרחת מלחמה בהחלט נגד פירוד הלבבות, ואין זה מספיק אלא שמוכרח קירוב הלבבות. ולצערי הכי גדול כל הענינים הנ"ל "מתנהלים" במשך כל שנים אלו בכבודות הכי גדולה. ולאחרי כל זה מתפלאים על מה שישנם ענינים המוכיחים שאין הנהגה כדבעי. וכואב הלב להאריך ולהאריך בדברים המצערים, ושהתבוננות קלה אפילו נפש הבהמית היתה מודה שאין זה הנהגה כדבעי. ובאתי בשורותי אלה רק להדגיש שתקותי חזקה, שעכ"פ מעתה יפעול שתשתנה ההנהגה מן הקצה אל הקצה בכל הנקודות האמורות לעיל. ובודאי יתוסף עי"ז בברכות הש"ת כמה פעמים ככה, אשר הגין על כל יושבי הכפר הב"ד שליט"א עד עתה, וירבו כלי הקבלה לברכה בכפר הב"ד כמה פעמים ככה מאשר עד עתה, וקירוב הלבבות והשלום שביניהם ימשיך הברכה למטה מעשרה טפחים - בהנוגע לדרי הכפר להאורחים אשר בו ולכל הסביבה. ובפרט שמוסדות שבכפר - מכאן ולהבא יעשו חלק מהכפר, וע"י - התקשרות חזקה נוספת במייסד הכפר נשיאינו הק". ואחכה לבשו"ט ומפורטות.

בברכה

- תרגום חפשי ללה"ק מצילום המכתב -

ב"ה. י"ב אייר תשי"ח

ברוקלין

שלום וברכה!

לאחרי הפסק זמן, נתקבל מכתבו מעש"ק, בו כותב על שיפור מצב הבריאות, והש"ת יעזור שימשיך להשתפר מטוב ליותר טוב עד שיחזור לאיתנו בכל הפרטים.

בנוגע לכתבו אודות הבחור . . שזקוק להתחזקות בעניני יראת שמים, צריכים למצוא דרך לחזקו בזה, ע"י בחורים בגילו, על כל פנים בערך לגילו, וכפי שרואים במוחש, שתעמולה כזו מתקבלת טוב יותר. וק"ל.

בברכה לבשו"ט

ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו - מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא"¹², שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלוקות ("דע את אלוקי אביך"¹³), כפס"ד הרמב"ם¹⁴ ש"באותו הזמן . . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישגו דעת בוראם כ" -

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

ועל של פועל באתי - ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד - על כאו"א מישראל (האנשים - הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי') להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב שהלימוד יהי' (ברבים) בעשרה, כי, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה שכינה שרולי ביניהם"¹⁵, יש מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שע"י הולכת וגדלה ההשתוקקות

והצפי' לביאת המשיח"¹⁶.

ועוד ועיקר כפשוט - להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בההידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות¹⁷) ש"מקרב את הגאולה"¹⁸.

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח והגאולה - עי"ז שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרז את הגאולה, כיון שכוונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה - הלימוד (במחשבה - מזמן לזמן) דמאמר חז"ל "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"¹⁹.

ויה"ר שהחלטה בכהנ"ל תמהר ותזרז ותביא תיכף ומיד את התכלית והמכוון - התגלות וביאת המשיח בפועל ממש, תיכף ומיד ממש.

ובפשוטות - שביום הש"ק פרשת "אשה כי תזריע וילדה זכר", "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו" (לפני הקריאה בתורה . . .), תהי' לידת והתגלות משיח צדקנו ("חיוורא דבי רבי" כפי שהוא "ביום טהרתו") - שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש"הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא", והנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בא (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁰, וצדיקים קמים לתחי'

(17) ראה תניא פל"ז.

(18) ב"ב י"ד, א.

(19) ובסגנון האמור לעיל - מלכות שבתפארת - יש לומר: תפארת הו"ע התורה, ומלכות - שעיקרה קיום מצוות המלך - הו"ע (המצוות, ובפרט מצות הצדקה. ובמלכות שבתפארת (שהמלכות עצמה היא במדת התפארת) - גם הצדקה (מלכות) היא חלק מהתורה (תפארת).

(20) ישע"י כו, יט.

(13) דה"א כח, ט.

(14) בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה".

(15) אבות פ"ג מ"ו. וראה אגה"ק סכ"ג.

(16) ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בעיון ושקו"ט (ועד לחדש חידושי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך מנוחה וישוב הדעת, ע"י הלימוד לעצמו או בחברותא - ישתדלו (מזמן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי' אצלם גם המעלה שע"י הלימוד בעשרה (כבפנים).

לפנינו ג' אגרות קדש
מכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א
מתאריכים הסמוכים לימים אלו
(שככל הידוע לא פורסמו עד עתה)

- מצילום המכתב -

ב"ה. ה' אייר תשכ"ג
ברוקלין
ברכה ושלומו!

במענה למכתבה מיום ה' אייר, בו שואלת ע"ד נסיעה לארצוה"ב בכלל וזמנה בפרט.

ובכל כגון זה במצבה הנוכחי - עלי' להתייעץ עם רופא, ומה טוב עם כזה היודע האקלים ואכו"ש בארצוה"ב והשינוי בזה והחילוף בנוגע לענינים דצרפת. לפלא שאינה מזכירה כלל מפעולותי במסגרת פעולות נשי חב"ד וכן מפעולותי בתוככי התלמידות (נוסף על נתינת שיעורים וכו'). וגם על כגון זה אמרו חז"ל גדולה שמושה יותר מלימודה.

בטח שומרת על מנהגן הטוב של בנות ישראל הכשרות להפריש לצדקה קודם הדלקת הנרות בכל ערב שבת וערב יום טוב.

בברכה לבשו"ט בכל האמור

- מצילום המכתב -

ב"ה. י"א אייר תשט"ז
ברוקלין
שלום וברכה!

במענה על מכתבו ממוצש"ק - ובינתים בודאי הגיעו מכתבי הקודם - ולפלא שלמרות שלומדים בודאי כמה מאמרי דא"ה ומהם המשך מים רבים תרל"ו והתחלתו בביאור הכתוב אולת אדם תסלף דרכו, הנה כשבא לפועל שוכחים כל

הקודש²⁷, כניסת כהן גדול ביוהכ"פ לקדש הקדשים²⁸, ולעתיד לבוא - לא רק אהרן, אלא גם כאו"א מישראל שיהי' בדרגת כה"ג ("ממלכת כהנים", כהנים גדולים²⁹), ולא רק ביוהכ"פ, אלא גם "בכל שעה שהוא רוצה ליכנס"³⁰.

ועוד והוא העיקר - שכל זה נעשה בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, כך שיכולים להודות ולברך על לידת והתגלות המשיח: "שהחיינו³¹ וקיימנו והגיענו³² לזמן הזה".

מיד²¹), וכל רבותינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

וביחד עם כל בני", "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²², "עוד אקבץ עליו לנקבציו"²³, "מאשור וממצרים כו' ומאיי הים"²⁴ - באים "עם ענני שמיא"²⁵, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש (ש"בית תפלה יקרא לכל העמים"²⁶), ולקדש הקדשים - כמ"ש בהפרשה שקורין תיכף במנחה: "בזאת יבוא אהרן אל

- 21 ראה זח"א קמ, א.
- 22 בא יו"ד, ט.
- 23 ישעי' נו, ח.
- 24 שם יא, יא.
- 25 דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.
- 26 ישעי' נו, ז.
- 27 אחרי טז, ג.
- 28 להעיר ששיעור היומי ברמב"ם הוא בהלכות עבודת יום הכיפורים (פרקים א-ג).
- 29 יתרו יט, ו ובעבה"ט עה"פ.
- 30 ויק"ד פכ"א, ו. וראה רד"ל שם. שמו"ד פל"ח, יו"ד ובמפרשים שם.
- 31 להעיר, שברכת שהחיינו מברכים על שמחה הנרגשת בלב - דוקא על דבר שישנו בפועל עתה.
- 32 וי"ל גם מלשון נגיעה, שיכולים (לא רק להראות, אלא גם) לגעת (אנדיען - לקו"ת ר"פ שמיני).

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולזכות משפחתם שיחיו

הודעה משמחת

זה עתה יצא לאור כרך ישישי מסדרת הכרכים של "יחי המלך" - מגליונות רפ-שו למעונינים ניתן להשיגו בכתובת המערכת באה"ק או בחו"ל וזאת למודעי: מתוך 5 הכרכים שיצאו עד כה אזלו 4 כרכים, ומתכרך האחרון נותרו כרכים בודדים בלבד המעונינים מתבקשים להזדרז וליצור עמנו קשר

טוענים שזו "עצמות"...

מה טוענים שישנה 'עצמות', היינו חופש, ויכולים לעשות מה שרוצים – רואים עתה במוחש שמעולם לא היו תלויים בגוים כמו עכשיו!...

ולמצב זה הובילו הטוענים שהם 'עצמאיים', על-ידי הנהגתם לרדוף אחרי גוים – שרחמנא-ליצלן, תלויים לגמרי בגוים, ולא יכולים להתנהג אחרת מרצון הגוי.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ אמור, י"ט אייר ה'תשל"ד – בלתי מוגה)

אוי-ואבוי לכזו "עצמות"

. . כשהיו בני ישראל במדבר, כיון שהיו להם שם כל הענינים, לכן טענו המרגלים שעדיף להשאר במדבר ולא להכנס לארץ ישראל.

אבל **כיום** – הקב"ה מסר את ארץ ישראל ליהודים, והיהודים נמצאים שם בפועל [לא חס-ושלום באופן של "עצמות", כפי שישנם הרוצים לקרוא לזה כך – אוי-ואבוי לכזו "עצמות": אף פעם לא היו תלויים כל כך בעזרה שמקבלים מאומות-העולם, כפי שהמצב עתה].

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שלח ה'תש"מ – בלתי מוגה)

לגלות כ"כ גדולה קוראים... "עצמות"!

. . ולמעמד ומצב זה קוראים "עצמות" – בזמן שזו גלות גדולה עוד יותר מהגלות שבה ה' יהודי עני, רחמנא-ליצלן, בישוב קטן ברוסי' או בפולין:

אותו יהודי רעד מגוי, עאכו"כ מגוי שהיו לו "כפתורים" (כפי שקראו לזה אז) – אלא שלפחד הזה היתה סיבה, כי אם ה' עולה ברצון הגוי להכותו לא ה' מי שיעצור בעדו.

אבל כעת, מזמינים את הגוי שיבוא ליהודים ויהי' שם 'בעל-הבית', ושם יתווכחו איתו ויאמרו לו: אמנם "אחינו אתה", הנך איש צדק ויושר וטענתך מוצדקת, אבל אין ברירה, אתה מוכרח להבטיח משהו וכו' – ולכל-הפחות תן חיוך... ויתירה מזו, תבטא בדיבור שאתה מרוצה.

(תרגום חפשי משיחת ל"ג בעומר ה'תשל"ח – בלתי מוגה)

עקשנות מוזרה של יהודים...

"ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם" (פרשתנו יד, לד).

על הפסוק "ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם" – איתא במדרש: "בבית ארץ אחוזתכם – זה ביהמ"ק וכו'", עד "ונתן את הבית, וביתא דנא סתרי" (חורבן ביהמ"ק), ומסיים, "יכול לעולם, ת"ל ולקחו אבנים אחרות, שנאמר הנני יסד בציון אבן וגו'".

וכמו כן בנוגע למשיח צדקנו – כדאיתא בגמרא: "מאי סמני, יתיב ביני עניים סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע, דכתיב והוא מחולל מפשעינו, וכתיב חליינו הוא נשא", ועד שנקרא "מצורע" – "חיוורא (מצורע) דבי רבי שמו, שנאמר אכן גו' חשבנוהו נגוע גו'".

ונמצא, שבפ' מצורע מודגש ענין הגאולה, ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק – "זאת תהי' תורת המצורע **ביום טהרתו**" – עד לסיום הענין (הן בנוגע למצורע והן בנוגע לצרעת הבית) – "וטהר".

ויש להוסיף בכל זה – בקשר ובשייכות ל"שבת הגדול":

ע"פ האמור לעיל . . שהשלימות דמציאות העולם גופא ("למכה מצרים בבכוריהם") היא גם ביחס לענינים שלמעלה מגדרי העולם (הגילוי דמ'ת) – יש לומר, ששלימות זו היא גם ביחס לגילויים **דלעתיד לבוא**, היינו, שהעולם מצד עצמו **מוכן ומוכשר** לגאולה העתידה!

ולהעיר, שענין זה ה' כבר מקדמת-דנא:

כאשר נפגשו יעקב ועשו – אמר כבר עשו ליעקב "נסעה ונלכה", היינו, שעשו (הבכור, "בכורי מצרים") הודיע שהוא מצדו מוכן כבר לקיום היעוד "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו", אלא שיעקב אמר ש"הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי גו'", ולכן, "אני אתנהלה לאטי גו' עד אשר אבוא אל אדוני שעירה", היינו, שיעקב עצמו ה' מוכן לגאולה, אלא שהוכרח להתחשב עם העובדה ש"הילדים רכים גו'".

ומכיון שהתורה מספרת אודות הדו-שיח בין עשו ליעקב – הרי מובן, שענין זה מהוה הוראה בעבודתו של יהודי, ובהקדמה:

מובן וגם פשוט שהתורה לא מספרת אודות כל המאורעות שאירעו בחייו של יעקב אבינו – כי: יעקב אבינו חי **קמ"ז שנה**, ובודאי שכל משך ימי חייו היו מלאים בעבודתו לקונו, שהרי "האבות הן הן המרכבה", וכמבואר בתניא "כל ימיהם לעולם לא הפסיקו אפי' שעה אחת מלקשר דעתם ונשמתם לרבון העולמים כו'"; ואילו כשנצרך את כל סיפורי

ואנן חסידים נעני' אבתרייהו...

. . ומודגש עוד יותר בשמו של משיח (הגואל) שנקרא בשם מצורע – "מצורע של בית רבי", ש"יתיב ביני' עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע" – **שמשיח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות**, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [כחמשך הגמרא "אמר רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש", "אם משיח מאותן שחיינ עכשיו' ודאי היינו רבינו הקדוש², דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה"], ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים להתגלות (מההעלם בזמן ומצב הגלות), דמלך המשיח גואל את ישראל בגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות, כפס"ד הרמב"ם "יעמוד מלך מבית דוד וכו'".

1) וע"פ פס"ד הרמב"ם (הל' מלכים ספי"א) "ואם יעמוד מלך מבית דוד כו'" – היינו שהוא כבר מלך.

2) ושם (בהתחלת הסוגיא): "דבי רבי שילא אמרי שילה שמו, שנאמר עד כי יבוא שילה, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו (כמו ינאי, כל אחד הי' דורש אחר שמו), שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו, שנאמר אשר לא אתן לכם חנינה, ויש אומרים מנחם בן חזקי* שמו, שנאמר כי רחק ממני מנחם משיב נפשי". וראה גם ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נא. וראה לקוטי לוי"צ על מארז"ל ע' קו ש"כל הדעות אמת הם ואלו ואלו דא"ח", עיי"ש.

ואנן (חסידים) נעני' אבתרייהו (בנוגע לרבותינו נשיאינו, ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – יוסף שמו, שנאמר "יוסף אדני-שנית ידו גו' ואסף נחדי ישראל גו'", יצחק שמו, שנאמר "אז ימלא שחוק פיני".

(* כ"ה "בן חזקי") בדפוסים שלפנינו, ובירושלמי ואיכ"ר: "מנחם" סתם. - ולהעיר שרשי" מעתיק תיבת "מנחם", ומוסיף "בן חזקי". וכנראה שצ"ל בפרש"י "היג בן חזקי", אלא שהבחור"ז התעצער "תיקן" והשמיט "היג". ועצ"ע.

(מתוך שיחת ש"פ תזו"מ ה'תנש"א - מוגה)

בידך להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלימה!

פרטים בטלפונים: ארצות הברית - 778-6670 (718). ארץ הקודש - 873-0823 (04)

התורה (הן בתושב"כ והן בתושבע"פ) – לא יספיקו סיפורים אלו כי אם למשך זמן קצר **בלבד!**

אלא ודאי בהכרח לומר שהתורה מספרת רק את הענינים שיש בהם הוראה לכל בני" עד סוף כל הדורות, בבחינת "מעשה אבות סימן לבנים". וע"ד שמצינו בנוגע לעניני נבואות – "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה, נבואה שלא הוצרכה לדורות לא נכתבה".

ועפ"ז נשאלת השאלה: מהי התועלת בסיפור הדו-שיח שבין יעקב לעשו, שעשו אמר "נסעה ונלכה", ויעקב אמר "אני אתנהלה לאטי" – כאשר בלא"ה לא בא הדבר לידי פועל?

והביאור – שענין זה מהוה הוראה בנוגע לפועל, שיהודי צריך לדעת שמציאות העולם (עשו) מצד עצמה היא באופן הראוי ומוכן לגאולה העתידה!! ועד כדי כך, שעשו עצמו אומר "נסעה ונלכה" – לקיום היעוד "זעלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

ופשוט, שבימינו אלו – לאחרי כל מעשינו ועבודתנו משך קרוב לאלפיים שנות גלות – ברדאי ובודאי שאין מקום לטענה ד"הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי", שהרי נשלמו כבר כל עניני הבירורים.

ועד כדי כך, שכבר בזמן הש"ס נאמר ש"כלו כל הקיצין", ובהדגשה – "קיצין" לשון רבים, היינו לא רק קץ אחד, כמ"ש בדניאל "קץ הימין" (או "קץ הימים"), אלא "קיצין" לשון רבים, ו"כל הקיצין" – כבר "כלו"!

. . ומכיון שכן, הרי, הסיבה היחידה לכך שעדיין "תקועים" אנו בגלות, היא – **עקשנות מוזרה של יהודים**, אשר, מאיזה סיבה שונה ומשונה אינם רוצים לצעוק **"עד מתי"...**

עקשנות זו – אינה מובנת כלל, שכן, גם מי שמדמה לעצמו ש"טוב לו בגלות", מאמין אף הוא באמונה פשוטה שלאחרי הגאולה יהי' לו **עוד יותר טוב**, וא"כ, בשביל זה לבד יש לו לצעוק **"עד מתי"!**

ובכל אופן, ישנה ההוראה מסיפור התורה שעשו אמר ליעקב "נסעה ונלכה" – שמציאות העולם גופא מכריזה ומודיעה על נכונותה ללכת לגאולה האמיתית והשלימה, כאשר יקויים היעוד "זעלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו";

ועאכ"כ שישאל עושים את כל התלוי בהם להביא את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, אשר, אז תהי' שלימות העבודה דקיום התומ"צ, שכן, קיום התומ"צ דזמן הגלות אינו אלא באופן ד"ציונים" לקיום המצוות דלעתיד לבוא – "כמצות רצונך".

(קטעים משיחת ש"פ מצורע, י' ניסן, שבת הגדול ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)